

Sygn. akt II K 474/16

PR 1 Ds 419/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szubinie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Drozdalska

Protokolant: stażysta Marika Tubiszewska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szubinie -/-

po rozpoznaniu dnia 21 lutego 2017 r. i 30 marca 2017 r. sprawy:

D. B. s. Z. i I. z domu B., ur. (...) w m. S., zam. ul. (...), (...)-(...) S., karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 18.06.2016 r. o godz. 21.40 w m. S. ul. (...) na drodze publicznej, kierował pojazdem mechanicznym marki O. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości co potwierdziło badanie urządzeniem kontrolno- pomiarowym typu A. D. 6820 z wynikiem o godz. 21.40 – 1,12 mg/l, oraz badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym typu A. A 2.0 z wynikiem o godz. 21.53 – 1,23 mg/l, o godz. 22.12 – 1.26 mg/l, alkoholu w wydychanym powietrzu przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem R. I R., D. z dnia 02.10.2012 r. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego D. B. za winnego czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, to jest za winnego przestępstwa z art. 178 a § 4 kk i za to na podstawie tego przepisu skazuje go na karę 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego dożywotnio zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 10.000 zł /dziesięć tysięcy złotych/ na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. zasądza od oskarżonego opłatę w wysokości 60 zł oraz obciąża go pozostałymi kosztami procesu w sprawie.

SSR Joanna Drozdalska

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego

podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonymu w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności(art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).

12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).

13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).

14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).

15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).

16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).

17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczę oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe

2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu

3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

UZASADNIENIE

M. M. jest funkcjonariuszem Policji Komisariatu Policji w S.. W dniu 18.06.2016 r. pełnił służbę patrolową z sierż. H. B.. O godz. 21.25 z polecenia dyżurnego KP S. funkcjonariusze udali się na ul. (...) w S., gdzie według anonimowego zgłoszenia, ciemnym samochodem marki O. (...) miał jechać nietrzeźwy mężczyzna. Funkcjonariusze zauważyli nadjeżdżający pojazd marki O. (...) koloru zielonego o nr rej. (...), a następnie zatrzymali kierującego do kontroli na ul. (...). Kierującym okazał się D. B., którego na miejscu funkcjonariusze poddali badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem D. Alkotest 6820. Wynik badania wykazał u kierującego 1,12 mg/l o godzinie 21.40 alkoholu w wydychanym powietrzu. Zatrzymany pojazd pozostawiono w miejscu kontroli. Funkcjonariusze udali się z kierującym do KP S. celem przeprowadzenia badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Na Komisariacie w S. badanie wykonano za pomocą urządzenia A. A2.0 z wynikiem 1.23 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godz. 21:53 i z wynikiem 1,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godz. 22.12. Prawomocnym wyrokiem R. I R., D. z dnia 2 października 2012r. D. B. został skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 11-13, k. 49-50, k. 72v, zeznania świadka M. M. k. 18-19, k. 72v, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 2, k. 3, świadectwo wzorcowania k. 4, 46, karta karna k. 82-84, wyrok karny k. 74-81,

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego /k. 11-13/ wyjaśnił, że w dniu zdarzenia spożywał alkohol w postaci wódki w ilości 0,5 l. Po spożyciu całego alkoholu wsiadł do samochodu celem udania się do kuzynki, która miała mu ściąć włosy. Kiedy jechał ul. (...) w S. został zatrzymany przez policję. Jego problemy z alkoholem wynikają z braku pracy.

Podczas kolejnego przesłuchania /k. 49-50/ oraz na rozprawie /k. 72v/ przyznał się do przedstawionego mu zarzutu i odmówił składania wyjaśnień. Na rozprawie wskazał, że pracuje w H., zarabia 1460 euro na 4 tygodnie.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w całości albowiem były one jasne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadka M. M., a nadto w dokumencie w postaci protokołu badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, a także w dokumencie w postaci wyroku R. I R., D. z dnia 2 października 2012r.

Świadek M. M. /k. 18-19/ w toku postępowania przygotowawczego zeznał, że w dniu 18.06.2016 r. pełnił służbę z sierż. H. B., z którym o godz. 21.25 z polecenia dyżurnego KP udał się na ul. (...). Według anonimowego zgłoszenia samochodem marki O. (...), koloru ciemnego miał jechać nietrzeźwy mężczyzna. Na ul. (...) zauważyli pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) koloru zielonego. Zatrzymali pojazd do kontroli. Kierującym okazał się D. B.. Przeprowadzone na miejscu badanie trzeźwości wykazało, że kierujący miał 1,12 mg/l o godz. 21.40 w wydychanym powietrzu. Udali się z kierującym do Komisariatu Policji. Na miejscu o godz. 21.53 przeprowadzono badanie o z wynikiem 1,23 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Na rozprawie /k. 72v/ świadek zeznał podobnie jak w postępowaniu przygotowawczym.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka, albowiem były logiczne, spójne i znajdowały potwierdzenie w wiarygodnych wyjaśnieniach D. B. oraz w dokumencie w postaci protokołu badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Świadek jest funkcjonariuszem Policji i jest osobą obcą dla oskarżonego, a zatem nie miał żadnego interesu by bezpodstawnie obciążać oskarżonego.

Sąd oparł się też na wskazanych wyżej dowodach z dokumentów. Żadna ze stron ich nie kwestionowała, także Sąd nie miał żadnych podstaw do ich kwestionowania. Dlatego też Sąd, ustalając stan faktyczny, oparł się również na dokumentach zgromadzonych i ujawnionych w toku postępowania. W tym miejscu wskazać należy, iż oskarżony w toku postępowania nie kwestionował prawidłowości przeprowadzonego badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Tym samym oskarżony nie kwestionował, że w 18 czerwca 2016 r. w chwili zatrzymania

go, był w stanie nietrzeźwości. Oskarżony nie kwestionował również faktu, że został skazany prawomocnym wyrokiem R. I R., D. z dnia 2 października 2012r. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

W tym stanie rzeczy sprawstwo i wina oskarżonego D. B. nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości i polega na tym, że: w dniu 18.06.2016 r. o godz. 21.40 w m. S. ul. (...) na drodze publicznej, kierował pojazdem mechanicznym marki O. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości co potwierdziło badanie urządzeniem kontrolno- pomiarowym typu A. D. 6820 z wynikiem o godz. 21.40 – 1,12 mg/l, oraz badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym typu A. A 2.0 z wynikiem o godz. 21.53 – 1,23 mg/l, o godz. 22.12 – 1,26 mg/l, alkoholu w wydychanym powietrzu przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem R. I R., D. z dnia 02.10.2012 r. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Zachowaniem swoim oskarżony wyczerpał znamiona czynu zabronionego określonego w art. 178a § 4 k.k.

Przedmiotem ochrony art. 178a k.k. jest bezpieczeństwo w komunikacji, a w konsekwencji życie i zdrowie człowieka oraz mienie.

Występek z art. 178a k.k. popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Pod pojęciem stanu nietrzeźwości, zgodnie z art. 115 § 16 k.k., rozumie się taki stan, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Występek z art. 178a k.k. jest przestępstwem umyślnym, który może być popełniony zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem ewentualnym.

Art. 178a § 4 k.k. cechuje niejednorodny charakter normatywny: pierwsza jego część, wyraża instytucję nadzwyczajnego obostrzenia kary, polegającą na specyficznej recydywie w zakresie przestępstw komunikacyjnych. Odmienny charakter ma druga część art. 178a § 4 k.k. W tej części art. 178a § 4 k.k. wysławia typ czynu zabronionego, bowiem okoliczności w nim wskazane związane są ściśle z oceną społecznej szkodliwości czynu sprawcy, który prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości (lub odurzenia), nie tylko narusza podstawowe zasady bezpieczeństwa w komunikacji, ale ponadto, nie wykonując wcześniej orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, czy też będąc już prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, okazuje lekceważenie dla wyroków sądowych, naruszając tym samym autorytet wymiaru sprawiedliwości (por. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2012 r. I KZP 22/11).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż niewątpliwie oskarżony w chwili zatrzymania znajdował się w stanie nietrzeźwości potwierdzonej badaniem urządzeniem kontrolno-pomiarowym D. Alkotest 6820, wynoszącym według pomiaru dokonanego o godzinie o godzinie 21.40 – 1,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a następnie dwukrotnym badaniem urządzeniem A. A2.0 według pomiaru dokonanego o godzinie 21.53 – 1,23 mg/l i o godzinie 22.12- 1,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Nie budzi wątpliwości również fakt, że samochód marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowi pojazd mechaniczny w rozumieniu ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2017 r. poz. 128). Oskarżony w dniu zdarzenia pił alkohol, a zatem niewątpliwie popełnił przypisane mu przestępstwo umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Bezspornym jest też fakt prawomocnego skazania oskarżonego w sprawie 6A- (...), gdzie wyrokiem z dnia 2 października 2012 r. D. B. skazany został przez Sąd R. (D.) za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Sąd uzyskał bowiem odpis wyroku wraz z jego tłumaczeniem na język polski, z którego wynika, że D. B. został skazany za czyn popełniony w dniu 5 czerwca 2011r., gdzie zawartość alkoholu wynosiła co najmniej 2,28 promila oraz w dniu 6 czerwca 2011r. , gdzie zawartość alkoholu wynosiła co najmniej 1,27 promila.

Wskazać należy, że dodany ustawą z 20.01.2011 r, o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks karny skarbowy (Dz.U. Nr 48, poz. 245) art. 114a k.k. wprowadza wymóg uwzględniania w postępowaniu karnym zapadłych w innych państwach członkowskich UE wyroków skazujących. Nowelizacja ta realizowała zobowiązania wynikające z decyzji ramowej Rady 2008/675/WSiSW z 24.7.2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz.Urz. UE L Nr 220, s. 32). Zgodnie z treścią aktualnego brzmienia art. 114a§1 kk wyrokiem skazującym jest również prawomocne orzeczenie skazujące za popełnienie przestępstwa wydane przez sąd właściwy w sprawach karnych w państwie członkowskim Unii Europejskiej, chyba że według ustawy karnej polskiej czyn nie stanowi przestępstwa, sprawca nie podlega karze albo orzeczono karę nieznaną ustawie. Zatem na gruncie niniejszej sprawy D. B. będąc skazany prawomocnym wyrokiem d. Sądu wskazanym wyżej jadąc pojazdem mechanicznym w dniu 18 czerwca 2016r. w stanie nietrzeźwości na terenie Rzeczypospolitej Polskiej wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 178a§4 kk.

Oskarżony w toku procesu nie kwestionował ani swojego sprawstwa, ani winy odnośnie zarzucanego mu czynu.

Wskazać należy, że występki z art. 178a § 4 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Sąd mając na względzie tak podmiotowe, jak i przedmiotowe znamiona popełnionego czynu oraz dotychczasową karalność oskarżonego za podobne przestępstwo, na podstawie art. 178a § 4 k.k., wymierzył oskarżonemu D. B. karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności uznając, iż jest to kara adekwatna do winy oskarżonego, społecznej szkodliwości popełnionego czynu i poprzedniej karalności oskarżonego. Wymierzona oskarżonemu kara stanowi adekwatną reakcję na przestępstwo popełnione przez niego, a ponadto czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Wskazać należy, iż niemożliwym było warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary z uwagi na to, że D. B. w czasie popełnienia przestępstwa przypisanego mu w niniejszej sprawie uprzednio był karany na karę pozbawienia wolności, co zgodnie z art. 69§1 kk uniemożliwia zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonego.

Na podstawie art. 42 § 3 k.k. Sąd orzekł również wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, uznając, że nie zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami, który by uzasadniał orzeczenie tego środka w innym wymiarze. Za takim wymiarem przemawiało głównie bowiem to, że u oskarżonego stwierdzono bardzo wysokie stężenie alkoholu, co więcej to, że miało ono tendencję rosnącą.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Orzeczenie tego świadczenia jest obligatoryjne, a kwota ta została ustalona na poziomie minimalnym. Świadczenie to ma wpłynąć na wychowanie oskarżonego i odstraszenie go od popełniania podobnych czynów w przyszłości.

Sąd przy orzekaniu świadczenia na minimalnym poziomie wziął przede wszystkim pod uwagę stan majątkowy i rodzinny D. B. oraz jego możliwości zarobkowe. Oskarżony wykonuje pracę zarobkową za granicą i z jej tytułu uzyskuje dochody. Oskarżony ma na utrzymaniu liczną rodzinę, pozostaje w związku małżeńskim ma sześcioro dzieci z czego najstarsze ma 19 lat. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, że świadczenie na poziomie minimalnym jest odpowiednie do możliwości finansowych oskarżonego. Zdaniem Sądu świadczenie w takiej wysokości jest też adekwatne do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe (opłaty i wydatki) na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Sąd zatem obciążył oskarżonego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu w całości uznając, że z uwagi na pracę zarobkową wykonywaną przez oskarżonego i uzyskiwane z tego tytułu dochody, ich poniesienie nie będzie dla niego zbyt uciążliwe. Wysokość opłaty w wysokości 60 zł Sąd ustalił w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

/SSR Joanna Drozdalska/